

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Petrem Sedlákem, Ph.D. ve věci

žalobce: **P. S.,**
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, Praha

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2017, č. j. JMK 87197/2017, sp. zn. S-JMK 138488/2016/OD/Zo,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 15. 6. 2017, č. j. JMK 87197/2017, sp. zn. S-JMK 138488/2016/OD/Zo **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč k rukám právního zástupce Mgr. Václava Voříška, advokáta se sídlem Ledčická 649/15, Praha, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 17. 8. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2017, č. j. JMK 87197/2017, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 9. 8. 2016, č. j. ODSČ-34805/16-26, jímž byl žalobce uznán vinným ze správního deliktu podle zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též „silniční zákon“, příp. „zákon o silničním provozu“), kterého se měl podle výroku rozhodnutí prvního stupně dopustit dne 10. 10. 2015 v na a dne 1. 12. 2015 v na ulici, kdy se v obou případech mělo jednat o neoprávněné zastavení nebo stání, které mělo vykazovat znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona.
2. Žalobce nejprve brojil proti vadám výroku. Namítal, že podle výroku II. mělo porušení § 27 odst. 2 silničního zákona spočívat v neoprávněném zastavení nebo stání, avšak zastavit v rozporu s § 27 odst. 2 silničního zákona není možné, neboť toto ustanovení zastavení nezakazuje. Toto ustanovení zakazuje pouze stání. V této souvislosti namítl též, že ve výroku není vůbec obsažen samotný popis způsobu, jakým došlo k naplnění jednotlivých znaků dané skutkové podstaty. Dále namítal, že z výroku tak nelze jednoznačně dovodit, jakou konkrétní právní povinnost obsaženou v ustanovení § 10 zákona o silničním provozu žalobce porušil.
3. Brojil i proti způsobu vymezení skutku v oznámení o zahájení, v čemž žalobce spatřuje zkrácení svého práva na obhajobu.
4. Ve vztahu k výroku prvostupňového rozhodnutí dále namítal, že by ve výroku měl být též odkaz na § 125e odst. 2 silničního zákona, neboť toto ustanovení obsahovalo pravidla pro výměru pokuty za správní delikty podle silničního zákona a nepochybně podle tohoto ustanovení bylo rozhodováno. Tvrdil též to, že z výroku není možné dovodit naplnění znaku dané skutkové podstaty, a totiž skutečnost, zda údajné porušení pravidel provozu mělo či nemělo za následek dopravní nehodu a tento znak absentoval též v popisu skutku v oznámení o zahájení řízení.
5. Podle názoru žalobce správní orgán překročil svou pravomoc, pokud mu závazně určil způsob splnění ukládaných povinností.
6. Žalobce dále namítá, že ve výroku není uveden datum a čas, kdy mělo k údajným správním deliktům dojít, a skutky jsou tak zaměnitelné, neboť ve výroku je uveden toliko datum a čas, kdy údajné porušení pravidel bylo zjištěno obecní policií, což je však údaj irelevantní. Žalobce současně namítá, že považuje za vadu, že z výroku nelze dovodit, že by skutkové závěry činil správní orgán, neboť výrok je koncipován tak, že se jedná o zjištění jiného subjektu, a to obecní policie.
7. Žalobce konečně považuje za vadu i to, že ve výrocih je uvedeno alternativně, že se jednalo buď o neoprávněné zastavení anebo stání, přitom správní orgán by měl konkretizovat, zda se jednalo o stání, nebo o zastavení. Není přípustné, aby závěr o skutkovém stavu byl ve výroku alternativní. Pokud se správnímu orgánu podle jeho

názoru nepodařilo prokázat nad veškerou pochybnost, že se jednalo o stání, měl rozhodnout v souladu s presumpcí nevinny, resp. se zásadou *in dubio pro reo*, ve prospěch žalobce, tj. rozhodnout o tom, že vozidlo žalobce na daném místě pouze zastavilo.

8. Rovněž namítal, že uložená pokuta je nezákonná, neboť správní orgán nezohlednil zákonná kritéria uvedená v § 125e odst. 2 silničního zákona, která se na správní delikt fyzické osoby nepodnikající uplatní v souladu s § 125e odst. 5 téhož zákona. Správní orgán sice proklamuje, že tyto kritéria zohlednil, zůstal však pouze v rovině tvrzení, což nepostačuje.
9. Podle žalobce je rozhodnutí prvního stupně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože odůvodnění tohoto rozhodnutí je skutečně velmi strohé. Dle názoru žalobce by se měl správní orgán zabývat okolnostmi konkrétního případu, tj. zejm. okolím přestupku, časem spáchání a s tím souvisejícím provozem vozidel a chodců, a dále se měl alespoň pokusit konkretizovat nebezpečí, které údajné porušení pravidel v dané situaci mělo vyvolávat (např. omezovat výhled chodců a řidičů). Žalobce je přitom názoru, že jeho vozidlo, jak bylo na daných místech ponecháno, v žádném případě nikoho a nic neporušovalo, neohrožovalo ani neomezovalo. Nepřezkoumatelný je též závěr správního orgánu, že v daném případě se nevyskytly žádné významné okolnosti, které by způsobily to, že by nedošlo k naplnění materiální stránky správního deliktu, správní orgán tento právní závěr opět pouze konstatoval.
10. Následně ve vztahu ke konkrétním deliktům v podrobnostech namítl, že závěry správních orgánů jsou nepřezkoumatelné a nedostatečně prokázané.
11. V další námitce brojil proti porušení § 125g odst. 2 silničního zákona, neboť správní orgán podle žalobce souběžně stíhal a nadále stíhá pro několik správních deliktů dle § 125f silničního zákona, podle výše uvedeného ustanovení tak měl o těchto vést společné řízení.
12. Následně tvrdil, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakanční lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti, a to s ohledem na nezákonnost stanovení legisvakanční lhůty zákona č. 183/2017 Sb. a čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.
13. V této souvislosti namítl, že údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem, a údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib neporušit právní normy dodrží.
14. Žalobce rovněž namítl, že rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť správní orgán na jednu stranu uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného v době spáchání údajného správního deliktu, nicméně současně uvádí, že rozhoduje na základě silničního zákona účinného do 19. 2. 2016. K tomu žalobce namítl, že ke spáchání správního deliktu mělo dojít dne 10. 10. a 1. 12. 2015. Dne 31. 12.

2015 nabyl účinnosti zákon č. 268/2015 Sb., kterým byl silniční zákon novelizován. Dne 20. 2. 2016 nabyl účinnosti zákon č. 48/2016 Sb., kterým byl silniční zákon opět novelizován.

15. Podle žalobce se v případě obou rozhodnutí jedná zjevně pouze o mechanicky vyplněné šablony, a nikoliv o výsledek tvůrčí myšlenkové právní práce, neboť žalobci, resp. jeho zástupci, je známo, že veškerá rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně v obdobných věcech jsou až na detaily jako je datum a místo přestupku či iniciály obviněného naprosto totožné.
16. Závěrem žalobce namítl, že výkonná moc uměle a účelově přenáší odpovědnost a trest na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla, neboť neumí anebo nechce odsoudit a potrestat skutečného pachatele a vychází z nepřipustné zásady „lépe, když bude potrestán někdo byť nevinný, než nikdo.“, což je dle jeho názoru v přímém rozporu s judikaturou Ústavního i Nejvyššího správního soudu. V té souvislosti s podrobným odůvodněním namítl rozpor skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnosti stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Poukázal na to, že Krajský soud v Ostravě podal k Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 10 odst. 3 silničního zákona, a navrhl, aby soud řízení o této žalobě přerušil, dokud Ústavní soud o předmětném návrhu nerozhodne.
17. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 3. 10. 2017 navrhl zamítnutí žaloby s tím, že se k jednotlivým žalobním námitkám v podrobnostech nevyjádřil, ale obsáhle brojil proti způsobu jejich uplatnění až v žalobě, ve které žalobce poprvé přichází s celou sadou konkrétních námitek proti prvostupňovému rozhodnutí, které neuplatnil v řízení před správními orgány obou stupňů. Žalobu považoval za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.
18. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a po nařízeném jednání rozhodl, že žaloba je důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
19. Nařízeného jednání se žalobce ani jeho právní zástupce nezúčastnili a žalovaný setrval na svém procesním stanovisku.
20. V projednávané věci se soud se žalobcem zcela ztotožňuje v případě námítky nezákonnosti výroku II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a částečně i v případě námitek rubrikovaných pod bodem *Údajné porušení § 27 odst. 2 silničního zákona*.
21. Podle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu ve znění účinném v době spáchání deliktu *je* v době od 5.00 do 19.00 hodin *zakázáno stání* tam, kde by nezůstal mezi vozidlem a nejbližší tramvajovou kolejnicí volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m. Z citovaného ustanovení je zcela zřejmé, že porušením této normy může být jedině stání jako jednání definované v ustanovení § 2 písm. n) téhož zákona.

22. Žalovaný aproboval jako zákonný výrok II. správního orgánu prvního stupně, dle kterého žalobce „jako provozovatel vozidla tovární značky Chevrolet, registrační značky 3J7 8725, v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu; **porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení nebo stání, tedy porušení povinnosti dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci Purkyňova 104 v Brně dne 1. 12. 2015 v 13.34 hodin; provozovatel se tak dopustil správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu**“.
23. Soud s ohledem na formulaci výroku II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dospěl k závěru, že žalobce nemůže být postižen ani jako provozovatel vozidla za správní delikt dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jednání, které by mělo zakládat porušení pravidel silničního provozu, nemuselo mít znaky přestupku, jelikož **zastavení** tam, kde by nezůstal mezi vozidlem a nejbližší tramvajovou kolejnicí volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m, nelze sankcionovat jako přestupek, protože od něj ani nelze odvozovat odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt.
24. Formulace výroku II. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela zřejmá a zcela jasně v rozporu se zákonem a tuto vadu měl žalovaný odhalit i v případě, že bylo podáno blanketní odvolání.
25. S uvedenou vadou taktéž souvisí i otázka zjištění skutkového stavu a následného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Jestliže lze jako porušení povinnosti uvedené v ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu sankcionovat pouze stání tam, kde by nezůstal mezi vozidlem a nejbližší tramvajovou kolejnicí volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m, je zcela na správním orgánu, aby i v případě správního deliktu provozovatele vozidla jasně důkazně prokázal a následně v hodnocení důkazů odůvodnil zjištění, že a) jednáním řidiče byla naplněna definice stání a b) že nezůstal mezi vozidlem a nejbližší tramvajovou kolejnicí volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m.
26. V souzené věci v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně fakticky neobsahuje jakékoliv ucelené sdělení, z jakých důkazů správní orgán vycházel, jak je hodnotil a jak na jejich základě dospěl k závěrům, které by odpovídaly výroku II. prvostupňového rozhodnutí. Závěry správního orgánu prvního stupně, aprobované žalovaným, jsou i proto nepřezkoumatelné, neboť nelze ověřit, jak ze shromážděných důkazů dospěl správní orgán prvního stupně k závěru o spáchání jednání, které by mělo znaky přestupku a které je uvedeno ve výroku II. jeho rozhodnutí.
27. Nicméně soud nepovažuje za důvodné ty části námitky, kde žalobce namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí proto, že se správní orgány nezabývaly znaky pojmů

zastavení a stání, ani tím, co je to tramvajová kolejnice a zda se taková na daném místě vyskytuje.

28. V případě pojmů zastavení a stání se jedná o legální pojmy, které definuje samotný zákon v ustanovení § 2 a je na správním orgánu, aby prokázal jejich naplnění, pokud se jedná o znak skutkové podstaty, jak uvedl soud v předcházejících odstavcích.
29. Definování toho, co je nebo není tramvajová kolejnice, považuje soud za téměř absurdní požadavek, který by snad měl opodstatnění pouze v případě, že by mohlo v daném místě jednat o spor, zda se jedná o kolejiště tramvaje nebo např. vlakové vlečky vedoucí po ulicích města (např. spojení hlavního nádraží v Brně a brněnského výstaviště, kde ovšem dle místní znalosti soudu není ve stejné trase vedena doprava tramvajová). Nicméně takový spor v předmětné věci nenastal. Z podané žaloby zároveň nijak nevyplývá, jakou definici si žalobce představuje, aby správní orgán poskytl. Podle soudu je zcela postačující, pokud ze zajištěných důkazů vyplývá, že se skutečně jedná o kolejiště pro tramvajovou dopravu, což může vyplývat např. z přítomnosti tramvajové zastávky v místě měření (viz čl. 11 správního spisu správního orgánu prvního stupně).
30. Pokud z listinných důkazů vyplývá, že se jedná o tramvajové kolejiště, nepovažuje soud za nutné, aby se správní orgán samostatně touto otázkou zabýval, zejména v situaci, kdy skutkové závěry správního orgánu prvního stupně nebyly v řízení před správními orgány jakkoliv zpochybňovány. Klíčové v této souvislosti je, zda správní orgány prokázaly naplnění podmínek ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu jako skutkové podstaty deliktu, k čemuž v souzené věci podle názoru zdejšího soudu postačuje, pokud ze spisového materiálu porušení právních povinností vyplývá a porušené povinnosti jsou dostatečně určité specifikovány ve výroku rozhodnutí a adekvátně jsou závěry správního orgánu odůvodněny.
31. Definice samotné kolejnice je pro naplnění smyslu skutkové podstaty zcela nepodstatná. V ustanovení § 2 písm. aa) zákona o silničním provozu je „tramvajový pás“ definován jako část pozemní komunikace určená především pro provoz tramvají. Tramvajová kolejnice je zcela bez pochyby součástí tramvajového pásu. S tím souvisí to, co je v předmětné věci porušením chráněného zájmu, a jistě to není porušení vzdáleností od samotné, libovolné tramvajové kolejnice, kdekoli umístěné či pohozené, nýbrž pouze kolejnice, která je součástí funkčního systému kolejiště (tramvajového pásu), na kterém je realizovaná tramvajová doprava, a ustanovení tak slouží k zajištění bezpečného a plynulého provozu na kolejištěm dotčené pozemní komunikaci. Znakem přestupkového jednání však není to, zda na kolejnici probíhal tramvajový provoz (z podstaty věci ani nemůže tramvajový provoz probíhat na jediné kolejnici), ale pouze stání v zákonem stanovenou dobu v zákonem stanovené vzdálenosti od nejbližší kolejnice, tedy prostorové využití daného místa.
32. Ze shora uvedených důvodů shledal soud tuto žalobní námitku jako důvodnou a bude na žalovaném, aby se v dalším řízení zabýval tím, zda skutečně bylo skutečně porušeno ustanovení § 27 odst. 2, a aby mimo pochybnost prokázal, že řidič vozidla žalobce v daném

místě stál, a to v době od 5:00 do 19:00 a takovým způsobem, že nezůstal mezi vozidlem a nejbližší tramvajovou kolejnicí volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m. Zároveň pokud by žalobce nadále zpochybňoval, že se v místě jedná o tramvajovou kolejnici, bude na žalovaném, aby na základě provedeného dokazování osvětlil svůj závěr o tom, že se o tramvajovou kolejnici skutečně jedná.

33. V souvislosti s porušením ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu žalobce namítal, že nebylo prokázáno ani to, že by se jednalo o přechod pro chodce (nebylo jako důkaz provedeno opatření obecné povahy), a zároveň to, že příslušná vodorovná dopravní značka byla téměř nečitelná.
34. Z fotodokumentace založené na čl. 2 a 4 správního spisu jasně vyplývá, že vodorovná značka č. V07 je zcela jasná a zřetelná. Jednotlivé pruhy před čelní částí automobilu jsou úplné, nijak nepřerušované ani nijak poškozené. Tato část žalobní námitky je proto zjevně účelová a zcela nedůvodná.
35. Skutečnost, že značka č. V07 je zcela jasně a zřetelně zachycen, předznamenává postup správní orgán prvního stupně, který nemohl mít žádné pochybnosti o existenci dopravní značky v daném místě. Žalobce ve správním řízení nikdy nezpochybňoval to, že se dopravní značka v místě nenacházela, případně, že by nebyla umístěna příslušným opatřením obecné povahy. Správní orgán prvního stupně neměl žádný důvod pochybovat o umístění a existenci dopravní značky a tudíž ani se v odůvodnění zabývat existencí opatření obecné povahy, kterým byla značka umístěna.

Porušení ustanovení § 10 zákona o silničním provozu

36. Touto námitkou se opakovaně zabývá ve většině svých rozhodnutí, a stejně jako ve všech předcházejících případech ani nyní ji neshledal ze shodných důvodů opodstatněnou.
37. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu doslovně stanovuje, že „Provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“
38. Je pravdou, že v ustanovení § 10 zákona o silničním provozu je stanovena řada povinností, avšak nelze přisvědčit žalobci, že by odkaz na dotčené ustanovení měl být zhodnocen jako nedostatečný. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně sice neobsahuje přímý odkaz na přesný odstavec (který by byl ale vhodným řešením), ale tento odkaz je vyjádřen doslovným zněním, které nelze zaměnit s textací jiného odstavce téhož ustanovení. Žalobce tak nemůže mít žádných pochyb o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu, a vymezení porušeného ustanovení tak lze považovat za dostatečné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 As 208/2016-37).
39. Nejvyšší správní soud se ustanovením § 10 odst. 3 silničního zákona ve vazbě na formulaci výroku rozhodnutí o správním deliktu provozovatele motorového vozidla detailně zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46 a prvostupňové

rozhodnutí z pohledu formulačního ob stojí. Správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále ale uvedl způsob porušení pravidel silničního provozu vozidlem, to, jaká povinnost měla být porušena [ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) a ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu], a že toto jednání mělo znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Zároveň konstatoval, že specifikovaným jednáním se žalobce měl dopustit správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.

40. Z výroku rozhodnutí správního orgánu je tak zřejmá jak odkazující norma, tak jsou v něm uvedena i norma, která měla být porušena řidičem motorového vozidla, a je uvedena i norma, dle které by mohl být řidič sankcionován, zároveň je kromě právní kvalifikace jednání ve výroku popsáno místo, čas a způsob spáchání deliktního jednání a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou podrobně uvedeny důvody na to navazující.
41. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

Absence ustanovení § 125e odst. 2 ve výroku a v odůvodnění

42. Správní orgán nepochybil ani v tom, že nezmiňuje ve výroku ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Předmětné ustanovení ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlídnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí těchto povinností je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši, neboť se týká kritérií pro úvahy správního orgánu o výši sankce, nikoliv výroku, ve kterém má být uvedeno ustanovení, které umožňuje správnímu orgánu sankci uložit a dle kterého byla sankce uložena. Vypuštění odkazu na ustanovení 125e odst. 2 zákona o silničním provozu z výroku prvostupňového rozhodnutí nemůže proto zakládat nezákonnost celého rozhodnutí. V případě napadených rozhodnutí správní orgán prvního stupně nijak nepochybil, pokud toto ustanovení nezahrnul do výroku. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývá, že správní orgán sice necituje ustanovení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu číslem, ale činí tak jeho slovním vyjádřením (viz str. 5 rozhodnutí), což považuje soud za dostačující.

Dopravní nehoda ve výroku rozhodnutí a v oznámení o zahájení řízení

43. Obligatorní náležitostí výroku rozhodnutí správního orgánu, kterým je uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla, není uvedení skutečnosti, že porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí být správní delikt specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016).

Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností. Výrok, jak jej vymezily správní orgány prvního stupně v posuzované věci, považuje krajský soud za dostatečně určitý a nezaměnitelný. Obecně přitom platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35). Takový popis skutku ve výroku následně umožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu, neboť obsahuje všechny podstatné skutečnosti pro subsumpci jednání pod danou skutkovou podstatu.

44. Jestliže žalobce tvrdí, že popis skutku neumožňuje subsumpci pod zvolenou skutkovou podstatu s ohledem na neuvedení absence dopravní nehody, směřuje nevhodně podmínky odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt a znaky skutkové podstaty deliktu.
45. Skutková podstata deliktu provozovatele byla v předmětném období vymezena v ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tak, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Znakem skutkové podstaty není absence následku v podobě dopravní nehody.
46. Naopak v ustanovení § 125f odst. 2 téhož zákona byly vymezeny zákonné podmínky tak, že právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
47. Shora uvedený popis skutku umožňoval subsumpci pod skutkovou podstatu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a bylo věcí řízení o správním deliktu a následně odůvodnění správního rozhodnutí, aby bylo zjištěno a zdůvodněno, zda byly naplněny podmínky ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu pro nástup odpovědnosti pachatele správního deliktu.
Soud nijak nezpochybňuje, že absence dopravní nehody je nutnou podmínkou k tomu, aby mohl být provozovatel postižen za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek provozovatele vozidla), nicméně požadavek na to, aby formálně byla tato skutečnost uvedena ve výroku, považuje soud za nadbytečný. V případě podmínky „absence následku v podobě dopravní nehody“ se jedná o prokázání negativní skutečnosti, která může být bez pochybností „prokázána pouze prokázáním“ komplementární pozitivní skutečnosti, jež existenci prokazované negativní skutečnosti vylučuje, tím, že následkem jednání byla dopravní nehoda. V souzené věci lze na negativní skutečnost (absenci dopravní nehody) usuzovat i z „příčin a následků“. Ze zjištěného důkazního stavu nic nenasvědčuje tomu, že by při spáchání deliktního jednání (neoprávněné zastavení na

chodníku) byla způsobena dopravní nehoda. Skutečnost, že delikt ní jednání by mělo za následek dopravní nehodu, netvrdí ani žalobce.

48. Po žalovaném, resp. správním orgánu prvního stupně je tak požadováno, aby ve výroku byla uvedena negativní skutečnost, jejíž prokazování je v případech, kdy skutková zjištění z místa ničemu takovému nenasvědčují (např. zjištěno zaparkování zvnějšku nijak nepoškozeného vozidla), v podstatě nemožná a v rovině tzv. negativní důkazní teorie, ke které se přihlásil i Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 26. 7. 2006, č. j. 3 Azs 35/2006-104, publikovaném pod č. 951/2006 Sb. NSS, kde uvedl, že *„[p]ostup krajského soudu, jenž zamítl návrh na ustanovení zástupce (§ 35 odst. 7 s.ř.s.) s odůvodněním, že stěžovatelka neprokázala tvrzení o své majetkové situaci listinnými důkazy, přičemž tato tvrzení stěžovatelky spočívala v tom, že nemá žádný majetek ani příjmy, je vadný a je důvodem pro zrušení takového usnesení. Krajský soud svým postupem popřel tzv. negativní důkazní teorii, podle níž nelze dokazovat neexistující skutečnosti.“* Podobně Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10, konstatoval: *„[p]ovinnost tvrzení a zejména prokazování má však své mantinely, mezi něž patří uplatnění pravidla 'neexistence se neproazuje,' vycházející z tzv. negativní důkazní teorie, neboť po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby prokázal reálnou neexistenci určité právní skutečnosti“.* Akceptace negativní důkazní teorie se objevuje i v navazující judikatuře Nejvyššího správního soudu.
49. Soud považuje právě s ohledem na to, že ani sám žalobce netvrdí, že by k dopravní nehodě došlo, za ryzí formalismus zrušení rozhodnutí jen proto, aby žalovaný „dopsal“ do rozhodnutí, že z fotografií z místa není patrné, že by došlo k poškození vozidel. Nadto je třeba zdůraznit, že k vyloučení odpovědnosti za správní delikt by k dopravní nehodě muselo dojít v důsledku tvrzeného jednání, čemuž nic ze zjištěných skutečností nenasvědčuje.
50. Soud považuje tyto námitky za nedůvodné.

Složenka

51. Podle názoru soudu správní orgán nepřekročil svou pravomoc, pokud mu závazně určil způsob splnění ukládaných povinností. Uvedení čísla účtu, na který je možné uloženou pokutu spolu částkou určenou na náhradu nákladů řízení uhradit, má, jakkoliv je ve výroku, pouze zjevně informativní charakter. Nejedná se o závazné určení jediného možné a přípustného způsobu úhrady. Jak je ostatně i žalobci známo, neboť sám odkazuje na ustanovení zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, na vybírání, vymáhání, evidenci a s tím související úkony určitého peněžitého plnění, které je ukládáno (eventuálně vzniká ze zákona) podle jiného nežli daňového zákona (tj. i pokuty ukládané správními orgány), se použijí ustanovení daňového řádu související s problematikou placení daní. Jedná se o institut tzv. dělené správy, vycházející ze skutečnosti, že vedle peněžitých plnění do veřejných rozpočtů, jako jsou daně, cla, správní, soudní a místní poplatky atd., u nichž je dán komplexní procesní režim podle daňového řádu, se vyskytuje i řada peněžitých plnění směřujících rovněž do veřejných rozpočtů ukládaných podle jiných než daňových zákonů, tj. zejména v obecném režimu správního

řádu. Krajský soud nepopírá, že by bylo vhodnější uvést v rozhodnutí i jiné možnosti úhrady, které právní řád České republiky připouští, nicméně toto opomenutí, nelze považovat za tak fatální, aby pro něj mělo být rozhodnutí zrušeno.

Nedostatečné vymezení skutku

52. Dvě části námitky, kterou brojil žalobce proti výroku (prvostupňového) rozhodnutí, se týkaly nedostatečného vymezení skutku.
53. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73 uvedl v první „právní větě“: *„Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným.“*
54. Podstatou citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu bylo vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či hromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě.“*
55. V případě vytýkaného porušení § 27 odst. 1 písm. c) silničního zákona správní orgán prvního stupně popsal skutek žalobce tak, že za prvé nezajistil jako provozovatel vozidla tovární značky, RZ:, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu, a za druhé porušením pravidel silničního provozu uvedeným vozidlem bylo neoprávněné zastavení nebo stání, které bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 10. 10. 2015 v 19:45 hodin.

56. V případě vytýkaného porušení § 27 odst. 2 silničního zákona správní orgán prvního stupně popsal skutek žalobce tak, že za prvé nezajistil jako provozovatel vozidla tovární značky, RZ:, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu, a za druhé porušením pravidel silničního provozu uvedeným vozidlem bylo neoprávněné zastavení nebo stání, které bylo zjištěno Městskou policií Brno na pozemní komunikaci v dne 1. 12. 2015 v 13:34 hodin.
57. Podle názoru zdejšího soudu nevykazuje popis obou jednání žalobce, uvedený ve výrocích rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potenciální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemuselo naplňovat znaky deliktu. V nyní posuzované věci ostatní popsání skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve spojení se základním popisem jednání žalobce ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutkové jednání. Nic na tom nemění fakt, že ve vztahu k porušení ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu dospěl soud k závěru o nezákonnosti vymezení porušené povinnosti. Obdobně zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8. 6. 2017, č. j. 30 A 110/2016-30, uvedl: *„Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada ne bis in idem), pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.“*
58. Skutkové věty „(neoprávněné) zastavení nebo stání na pozemní komunikaci Purkyňova 104 v Brně dne 1. 12. 2015 v 13:34 hodin“ a „(neoprávněné) zastavení nebo stání na pozemní komunikaci Kamínky 28 v Brně dne 10. 10. 2015 v 19:45 hodin“ jasně popisují způsob, místo a čas použití určité pozemní komunikace, jasně specifikované, jehož právní hodnocení následně vymezuje porušenou právní povinnost. Samotná skutková věta nemá obecně obsahovat právní hodnocení, nýbrž popis skutku, přičemž na tento popis musí navazovat právní věta, obsahující vymezení porušené právní povinnosti a hodnocení protiprávnosti jednání žalobce vyplývajícího ze skutkové věty. Ze všech ve výroku popsanych okolností jasně vyplývá nezaměnitelnost skutku, který byl následně právně kvalifikován. Soud nepochybně, že přesnější vymezení jednání žalobce by bylo vhodnější a umožňovalo by jasnější subsumpci pod zvolenou právní kvalifikaci, nicméně za podstatné považuje soud především to, že se ve věci jedná o správní delikt provozovatele vozidla a jednání řidiče není přímo sankcionováno. Postačuje tak, pokud popis jednání řidiče alespoň v minimální míře zajišťuje nezaměnitelný popis stíhaného jednání provozovatele vozidla. Soud proto nepovažuje za důvodný požadavek žalobce, aby údajného porušení § 27 odst. 1 písm. c) silničního zákona vyplývalo z výroku vyplývat minimálně to, že řidič žalobcova vozidla zastavil nebo stál na přechodu pro chodce nebo na přejezdu pro cyklisty a ve vzdálenosti kratší než 5 m před nimi, a v případě údajného porušení § 27 odst. 2 téhož zákona to, že řidič žalobcova vozidla stál v době od 5.00 do

19.00 hodin tam, kde nezůstal mezi vozidlem a nejbližší tramvajovou kolejnicí volný jízdní pruh široký nejméně 3,5 m.

59. V druhé části této námitky brojil žalobce proti tomu, že ve výroku je uveden toliko datum a čas, kdy údajné porušení pravidel bylo zjištěno obecní policií, což je však údaj irelevantní a nezajišťuje nezaměnitelnost skutku.
60. Tato námitka je v určitém smyslu takříkajíc nevyvratitelná, neboť u deliktů, které trvají po nějakou dobu, lze častokrát jen obtížně zjistit jejich počátek a konec, tedy vymezit celkovou dobu jejich trvání. Soud má však za to, že takový požadavek na prokazování skutkového stavu by fakticky vedl k beztrestnosti pachatelů a obsahové nevykonatelnosti řady pravidel obsažených v právních normách, neboť by nebylo možno zjistit skutečnou délku trvání deliktu. Fakticky jedinou možností by byl permanentní dohled nad všemi ulicemi měst a obcí např. kamerovým systémem, neboť zjišťování skutkového stavu prostřednictvím např. svědeckých výpovědí by mohlo obdobně narazit na to, že svědek by musel u vozidla stát nepřetržitě od jeho zaparkování do odjezdu, což však není reálné ani prakticky možné.
61. Podstatné pro trestnost jednání řidiče v souzené věci je dle názoru soudu to, zda v době zjištění nezákonného jednání řidiče městskou policií byly naplněny znaky skutkové podstaty či nikoliv, jinými slovy zda z městskou policií zjištěných skutečností lze dovodit, že došlo v daný okamžik a v daném místě k porušení právních norem. To v daném případě bylo podle názoru zdejšího soudu ve vztahu k porušení ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu prokázáno bylo.
62. Nad rámec uvedeného je třeba uvést, že v případě, kdy by *ad absurdum* byl řidič stíhán za totožné jednání zjišťované v průběhu např. 4 hodin každou hodinu (stání od 12:00 do 16:00) na tomtéž místě, byl by zcela jistě oprávněn namítat, že jednalo o jedno a totéž jednání. V souzené věci ale z ničeho nevyplývá, že by došlo k opakovanému postihu za jedno a totéž zastavení nebo stání. Žalobní námitka tak konstruuje pouze hypotetickou vadu rozhodnutí, aniž by měla jakýkoliv vliv na práva a povinnosti žalobce.
63. Žalobce současně namítal, že považuje za vadu, že z výroku nelze dovodit, že by skutkové závěry činil správní orgán, neboť výrok je koncipován tak, že se jedná o zjištění jiného subjektu, a to obecní policie. Ani toto tvrzení neodůvodňuje zrušení napadeného rozhodnutí, neboť skutková věta pouze a jedinečně obsahuje vyjádření toho, kdo porušení právní povinnosti zjistil, a to bez dopadu na práva a povinnosti žalobce. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, z jakých důkazů správní orgány vycházely, a to i v závěru, že ke zjištění porušení povinnosti došlo městskou policií.

Vymezení skutku v oznámení o zahájení řízení

64. S ohledem na shora uvedené nemohl soud shledat pochybení ani v případě vymezení skutku v *Oznámení o zahájení správního řízení o správních deliktech a o provedení důkazů mimo ústní jednání, výzva k seznámení s podklady vydání rozhodnutí* ze dne 18. 7. 2016, č. j.

ODSČ-34805/16-23, neboť skutek je v něm vymezen shodně jako v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jestliže soud aproboval vymezení skutku v prvostupňovém rozhodnutí, tak není důvod považovat za nezákonné ani vymezení skutku v oznámení o zahájení správního řízení.

Alternativní uvedení zastavení nebo stání

65. Žalobce považoval za vadu i to, že ve výročí je uvedeno alternativně, že se jednalo buď o neoprávněné zastavení anebo stání, přitom správní orgán by měl konkretizovat, zda se jednalo o stání, nebo o zastavení. Podle ustanovení § 27 odst. 1 zákona o silničním provozu řidič nesmí zastavit a stát v místech následně vymezených v bodech a) až s) tohoto ustanovení. Oproti tomu podle ustanovení § 27 odst. 2 téhož zákona je zakázáno stání v místě vymezeném tímto ustanovením. Z celé konstrukce ustanovení § 27 vyplývá, že některé odstavce zakazují *zastavení a stání* a některé odstavce zakazují pouze *stání*.
66. Z uvedeného vyplývá, že v případech, kdy dotčené ustanovení hovoří pouze o *stání*, není porušením zákona, pokud řidič v daném místě *zastaví*. Naopak v případě, kde toto ustanovení hovoří o *zastavení a stání*, je potřeba to vykládat tak, že je porušením právní normy jak samotné *zastavení*, tak i *stání*, tedy obě dvě činnosti samostatně, neboť v případě, kdy by mělo být sankcionováno jednání jako *zastavení a stání* dohromady, tak se fakticky jedná pouze o sankcionování stání, jelikož stání v sobě imanentně zahrnuje i zastavení jako kratší a účelově určený časový úsek.
67. Jinými slovy, pokud v případě jednání dle ustanovení § 27 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu správní orgán prvního stupně ve výroku uvedl „*zastavení nebo stání*“ je jistě jeho výrok nepřesný, neboť měl jasně určit, zda se jednalo o zastavení nebo stání, nicméně na újmu práv to žalobci být nemohlo, protože obě jednání jsou touto skutkovou podstatou kryta a ani by tak nebylo možné rozlišovat mezi nimi v úvahách o sankci, neboť by se jednalo o dvojí přičítání téže skutečnosti.
68. V případě jednání dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona o silničním provozu nerozlišení mezi uvedenými jednáními soud jasně žalovanému vytkl jako porušení zákona a napadené rozhodnutí z tohoto důvodu zrušil.
69. Tato námitka je proto částečně důvodná ve spojení se shora uvedenými důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.

Společné řízení

70. Absence vedení společného řízení může být obecně procesní vadou řízení před správním orgánem. V případě procesních vad může být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pouze a jedině zásah do práv žalobce takové intenzity, která by způsobila nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí. Soud má za to, že žalobce sice tvrdí dotčení některých svých procesních práv, nicméně to samo o sobě nemůže být v intencích podané žalobní námitky dostačující.

71. V posuzované věci brojil žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně blanketním odvoláním, z čehož vyplývá, že procesní vadu, proti které brojí touto námitkou, v řízení před žalovaným neuplatnil. V řízení před soudem žalobce pouze uvedl označením spisové značky a data další dvě výzvy k úhradě částky, aniž ve vztahu k tomuto řízením tvrdil a doložil, v jakém procesním stádiu se toto řízení nachází. Z podané námitky pouze vyplývá, že se má jednat o delikty ze dne 19. 9. 2016 a 21. 2. 2017. Jedná se tak o delikty, které měly být spáchány až poté, co správní orgán prvního stupně rozhodl v prvním stupni dne 9. 8. 2016.
72. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62 uvedl, že z „hlediska trestního práva tedy nehraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. [32] Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků. Je zřejmé, že pro důsledné použití ustanovení trestního zákona o souhrnném trestu (tedy současné zrušení výroku o trestu uloženém pachateli dřívějším rozhodnutím) chybí dostatečný právní základ, nicméně není důvodu, proč by se uvedené principy nemohly s řádným odůvodněním všech souvislostí a sousledností aplikovat, tedy proč by správní orgán neměl při ukládání následného trestu přiblížit k trestům uloženým dříve za sbíhající se přestupky.“
73. Podle Nejvyššího správního soudu je proto podstatné, aby při souběhu deliktů docházelo k uplatnění absorpce sazeb. V případě podané žalobní námitky není vůbec patrné, že by se jednalo o souběh sbíhajících se deliktů, ale ani to, že by o dalších jednáních, které v podané žalobě uvádí, bylo vůbec vedeno správní řízení o deliktu, nebo již rozhodnuto, natož jakým rozhodnutím, jak a jakým způsobem toto rozhodnutí zasáhlo do jeho práv s ohledem na aplikaci výše uvedené zásady. S ohledem na obsah této námitky, resp. žalobcem tvrzené důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neshledal soud důvod vyhovět této námitce.

Zavinění

74. Nedůvodné je i tvrzení, že v důsledku nezákonně stanovené příliš krátké legisvakancní lhůty se v době od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadovalo pro spáchání přestupku dle § 125f zákona o silničním provozu zavinění alespoň ve formě nedbalosti.
75. Pokud by v mezidobí od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal tuto námitku nedůvodnou, a to z následujících důvodů.

76. Zákon o odpovědnosti za přestupky, stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dnem 1. 7. 2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28. 6. 2017, legisvakanční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona č. 251/2016, o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh doprovodného zákona – č. 183/2017 Sb.
77. Ustanovení § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Krajský soud dospěl k závěru, že se jedná o platné a zákonné ustanovení a nic nebrání jeho aplikaci na daný případ.
78. Zákon č. 183/2017 Sb., jak již krajský soud shora uvedl, je nutno považovat za tzv. doprovodný zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích, který nabyl účinnosti taktéž dne 1. 7. 2017. Úmyslem zákonodárce bylo změnit úpravu správního trestání, a to z důvodu nutné systematizace a úplné kodifikace obecné části přestupkového práva. Zákon o odpovědnosti za přestupky a zákona o některých přestupcích vešly v platnost v dostatečném předstihu, již 3. 8. 2016, téměř rok před nabytím účinnosti. Nemá výjimkou, že tzv. doprovodné normy nabývají účinnosti krátce po, či v den jejich vyhlášení. Uvedený předpis změnil zákony, kterých se dotýká nová úprava správního trestání. Zákonodárce v rámci změn úpravy správního trestání tímto zákonem vložil do ustanovení § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, kterým explicitně vymezil, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek provozovatele vozidla se nevyžaduje zavinění. Z legislativního procesu není absolutně patrné, že by se v průběhu přípravy změn správního trestání uvažovalo o přechodu od objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla na subjektivní. Záměr změnit znaky skutkové podstaty odpovědnosti provozovatele vozidla není patrný ani z důvodových zpráv. Nic proto nebránilo tomu, aby legisvakanční lhůta doprovodné normy byla kratší, než obecných 15 dní, neboť pro provozovatele vozidla nedošlo k žádné faktické změně právní úpravy.
79. K této námitce krajský soud uzavírá, že zákon o odpovědnosti za přestupky, zákon o některých přestupcích i doprovodná norma č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti 1. 7. 2017. Soud je obecně vázán zákonem a ustanovení čl. CCLVII jasně stanovuje účinnost. Ze shora uvedených důvodů neshledal zdejší soud důvod pro předložení věci Ústavnímu soudu ke zrušení citovaného ustanovení a proto je toto ustanovení pro soud závazné.
80. V této souvislosti je s ohledem na trvající objektivní odpovědnost žalobce zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, „že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které

vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.“

Retroaktivita

81. V případě námitky retroaktivního rozhodování správního orgánu prvního stupně dospěl soud z obsahu prvostupňového rozhodnutí ke zjištění, že správní orgán ve výroku ani v odůvodnění nikde výslovně neuvádí, že by rozhodoval o deliktu na základě znění zákona o silničním provozu, které bylo účinné do 19. 2. 2016. Ve výroku o sankci výslovně uvádí, že rozhodoval ve znění zákona, které bylo účinné v době spáchání deliktu, což dále konstatuje i v odůvodnění rozhodnutí. Jediná pasáž rozhodnutí, která by mohla mít souvislost s datem 19. 2. 2016 je část odůvodnění výroku o sankci, kde správní orgán uvedl, že „[p]odle právní úpravy účinné později by sankci posuzoval jen tehdy, bylo-li by to pro provozovatele vozidla příznivější. Správní orgán konstatuje, že nová právní úprava, účinná od 20. 2. 2016, není pro provozovatele vozidla příznivější, proto byla sankce za právní delikt posuzována podle zákona o silničním provozu ve znění účinném v době, kdy se provozovatel správního deliktu dopustil.“
82. Sankce byla žalobci ukládána podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu, který bez ohledu na jakékoliv novelizace ve všech zněních zákona účinných v období od 7. 11. 2014 do 19. 2. 2016 zněl: *Za přestupek se uloží pokuta od 1.500 Kč do 2.500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).*
83. Ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu tedy bylo v tomto znění normováno i v době spáchání deliktů žalobce a zákon č. 268/2015 Sb., který nabyt účinnosti dne 31. 12. 2015, se tohoto ustanovení nedotýkal. Toto ustanovení bylo změněno až zákonem č. 48/2016 Sb. s účinností od 20. 2. 2016 a dopad této novelizace správní orgán prvního stupně vyhodnotil.
84. Za této situace nevidí soud důvod pro zrušení napadených rozhodnutí, neboť žalobci nemohlo vzniknout žádné dotčení na jeho právech.

Šablonovitost

85. Soud nesdílí ani názor žalobce, že by se jednalo o nepřezkoumatelná rozhodnutí pro nedostatek důvodů proto, že by mělo jít pouze o mechanicky vyplněné šablony. Obsah rozhodnutí správních orgánů je vždy logicky spjat jak s náročností posouzení skutkového stavu, tak s náročností právního hodnocení věci. V případě správních deliktů (přestupků) provozovatelů vozidel se jedná o delikty spojené s objektivní odpovědností pachatele a v zákonem limitovaných případech, které předznamenávají typologicky méně náročné situace jak na prokázání skutkového stavu, tak i právní hodnocení.

86. U správních rozhodnutí, kterých vydávají správní orgány desítky, stovky až tisíce, v typologicky naprosto shodných situacích jak skutkově tak právně nelze očekávat jazykovou či právní ekvilibristiku, která bude obsahově odlišovat jednoznačně jedno rozhodnutí od druhého. Naopak je zcela dostačující, pokud tato rozhodnutí naplňují požadavky zákona na přezkoumatelnost a pokud jsou vydána v zákonném procesu. To navíc v situaci, kdy se činnost účastníků řízení vyznačuje mnohdy procesní pasivitou, vč. odvolacího řízení, tedy absencí jakékoliv skutkové i právní argumentace, na kterou by měly správní orgány reagovat. Z těchto důvodů považuje soud uvedenou námitku v obecné za nedůvodnou při vědomí toho, z jakého důvodu došlo ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
87. Pouze na okraj musí konstatovat, že i žaloby předkládané Mgr. Voříškem se vyznačují taktéž šablonovitostí, neboť soudu jsou předkládány stále stejné sety obsahově zcela totožných námitek, což v konečném důsledku nutně vede k tomu, že zcela obecné námitky bez návaznosti na konkrétní skutkovou a právní situaci toho kterého případu jsou i soudem vypořádávány v mnoha věcech obdobně až shodně. Tím se jistě vytváří nekonečný kruh „šablonovitých“ postupů všech zúčastněných, ať již správních orgánů, nebo zástupců účastníků, příp. soudu, přičemž jsou soudu k řešení předkládány námitky, které byly již nespočetněkrát vyřešeny, bez valné naděje na změnu názoru soudu, přičemž tato žalobní námitka budiž příkladem.

Protiústavnost

88. Ve svých předcházejících rozhodnutích soud obsáhle odkazoval k této námitce na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23. 6. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci Pl. ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobodách, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezu, ve kterém se Ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbyvá než konstatovat, že ani tato námitka není důvodná.
89. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí jednak proto, že nemá oporu ve správním spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.] a zároveň i pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

90. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
91. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil. V nyní posuzované věci dospěl soud k závěru, že vady, pro které bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno, jsou natolik zásadní, že žalovaný si jich měl všimnout i v případě přezkumu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v režimu ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu. Soud proto neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by nepřiznal úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení. Žalobci se proto přiznává právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. tedy 6.200 Kč. Dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za tytéž dva úkony právní služby, tj. 600 Kč, a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem tedy náhrada nákladů řízení představuje částku 9.800 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. května 2018

Mgr. Petr Sedlák, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.

